

Ruben Lemmens

DE PREEKSTOEL 6 JULI 2026

Christen zijn vandaag betekent voor mij niet dat ik overal een antwoord op heb. Dat zou trouwens verdacht zijn. Het betekent vooral dat ik probeer de juiste vragen te stellen. Wat is hier rechtvaardig? Wie wordt niet gezien? Wat is misschien moeilijker, maar wel juister? En sinds ik vader ben, zijn die vragen scherper geworden. Want plots besef je, iemand kijkt naar je op zonder dat je dat gevraagd hebt. En dat is tegelijk mooi en licht beangstigend.

Ik merk dat ik mezelf vaker afvraag: wat geef ik eigenlijk door? Niet in speeches, niet in woorden, maar in hoe ik leef. Want kinderen - dat weet iedereen hier waarschijnlijk - hebben een feilloos talent om door mooie woorden heen te kijken.

In mijn rol als gedelegeerd bestuurder gaat het vaak snel. Dossiers, overleg, beslissingen. En vaak gaat het over cijfers, belangen, economische realiteit. En dat is ook nodig, maar tegelijk, voel ik steeds sterker wat daarachter zit. Want achter elk dossier zitten mensen, gezinnen, levens. En dat wordt plots heel concreet als je 's avonds zelf een klein kind in bed legt en je hoopt dat je nog net op tijd bent om het slaapritueel niet te missen. Sindsdien kijk ik anders naar bepaalde discussies. Werkdruk, flexibiliteit, zekerheid, dat zijn geen abstracte begrippen meer. Ze krijgen een gezicht. Mijn geloof helpt mij om dat niet te vergeten. Om, tussen alle cijfers en argumenten, altijd opnieuw de mens te blijven zien. Want uiteindelijk gaat economie nooit alleen over bedrijvigheid. Het gaat over mensen die hun leven proberen organiseren.

We spreken vaak over leiderschap als iets functioneels. Efficiëntie, resultaten, besluitvaardigheid. En dat is terecht, maar ik geloof dat leiderschap ook altijd een morele laag heeft. Elke beslissing die je neemt, zegt iets over wat je belangrijk vindt. Ook als je dat niet expliciet maakt. En dus stel ik mezelf af en toe - meestal als het wat rustiger is, wat zeldzamer is - de vraag: doen we hier het juiste ook als niemand kijkt? Dat is geen comfortabele vraag, maar wel een noodzakelijke.

In bestuurskamers wordt vaak rustig en doordacht gesproken. Veel ratio, veel analyse. En dat is goed, maar hoe langer je dat doet, hoe meer je beseft dat achter die ratio ook keuzes zitten die verder gaan. Over richting, over verantwoordelijkheid. En soms helpt het om die heel eenvoudig te toetsen. Niet alleen: is dit strategisch juist? Maar ook: kan ik dit later uitleggen zonder omwegen? Misschien aan collega's, maar eerlijk gezegd denk ik dan vaker aan iets anders. Aan dat moment later, wanneer Anna mij misschien vraagt: "Papa, waarom heb je dat zo gedaan?" Je hoopt dan toch dat je geen PowerPoint nodig hebt om het uit te leggen.

Als ik eerlijk ben is de plaats waar mijn geloof het meest getest wordt, niet op het werk, maar thuis, bij Mariet en bij Anna. Mijn dochter Anna begrijpt niets van mijn job. En waarschijnlijk is dat maar goed ook. Maar ze begrijpt wel perfect of ik er ben. Echt ben. Of nog half in een vergadering zit, mentaal dan. En daar wordt het plots heel simpel: ben ik aanwezig of niet? Geen titel, geen rol, geen excuses. Dat is confronterend.

En dan is er Mariet. Echtgenoot zijn is misschien de meest onderschatte rol. Omdat ze niet zichtbaar is. Geen titel heeft. Geen vergadering. Maar wél elke dag terugkomt. Daar gaat het niet over grote strategie. Maar over kleine dingen. Luisteren. Aandacht geven. Soms gewoon zwijgen, wat voor mannen vaak al een prestatie op zich is. Daar leer ik misschien het meest wat geloof betekent. Niet in theorie. Maar in nabijheid, in trouw, in geduld.

Wat ik buitenshuis probeer te zijn - integer, verantwoordelijk - wordt thuis getest. En wat ik thuis leer - relativering, geduld - neem ik mee naar buiten. En dus wordt de uitdaging helder: niet verschillende rollen goed spelen, maar proberen één en dezelfde mens te zijn. Met dezelfde waarden. Dezelfde grondhouding. Dat lukt niet altijd. Er zijn momenten dat het schuurt. Dat ik denk: dat had beter gekund. Thuis of professioneel. Maar misschien is dat net deel van geloven. Niet dat alles lukt, maar dat je blijft proberen, bijsturen en dat je niet onverschillig wordt. Ik geloof dat de wereld vandaag nood heeft aan leiders die bekwaam zijn, maar ook gewetensvol. Mensen die durven verbinden wat er in hen leeft met wat ze doen. Niet perfect, niet luid, maar standvastig. Voor mij is dat geen abstract idee. Het is het verlangen om een goede echtgenoot te zijn voor Mariet, en - vroeg of laat - een geloofwaardig voorbeeld voor Anna. En als zij later op mij terugkijkt dan hoop ik niet dat ze vooral mijn functies ziet. Maar dat ze voelt dat ik geprobeerd heb één en dezelfde mens te zijn. Thuis, op het werk en gedragen door een geloof dat richting gaf.